

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **L. F.**, bytom B., M., zastúpeného *JUDr. A. H.*, advokátkou so sídlom J., proti žalovanému: **Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky**, so sídlom Chlumeckého 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. LPO – 5588/2007/SI zo dňa 31. decembra 2007, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S 22/2008-51 zo dňa 10. júla 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S 22/2008-51 zo dňa 10. júla 2009 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom č.k. 4S 22/2008-51 zo dňa 10. júla 2009 Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu na preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. LPO – 5588/2007/SI zo dňa 31. decembra 2007, ktorým bolo zmenené rozhodnutie Katastrálneho úradu v Žiline č. Vo-8/2007-Ka /Pd/ zo dňa 18. júla 2007 tak, že bolo vyhovené protestu prokurátora Okresnej prokuratúry Martin č. Pd 5/07 zo dňa 23. marca 2007, podanému proti rozhodnutiu Správy katastra Martin č. V-4095/2006 zo dňa 29. novembra 2006.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplynul záver, že predmetom preskúmovacieho konania v danej veci je zákonnosť rozhodnutia žalovaného vydaného na

základe vyhovenia protestu prokurátora, a teda nemohlo byť úlohou súdu riešiť otázku zákonnosti pôvodného rozhodnutia z hľadiska námietky žalobcu. V tejto súvislosti poukázal na to, že rozhodnutím, ktorým došlo k zmene práv žalobcu, je rozhodnutie Správy katastra v Martine č. 519/04 zo dňa 05. mája 2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22. júna 2004, o zamietnutí časti návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností týkajúcej sa pozemku parc. č. X.K. – lesný pozemok o výmere 237 m², vytvoreného geometrickým plánom č. X.. Zdôraznil, že po vydaní tohto rozhodnutia mal žalobca reálnu možnosť využiť efektívny prostriedok nápravy (aj v zmysle poučenia uvedeného v tomto rozhodnutí) a to domáhať sa jeho preskúmania a zrušenia opravným prostriedkom na príslušnom Krajskom súde v Žiline, ktoré právo však nevyužil.

Krajský súd taktiež uviedol, že vychádzajúc z obsahu protestu prokurátora, ktorý na základe listinných dôkazov bol prokurátorom odôvodnený nedodrzaním ustanovení katastrálneho zákona, ani krajský súd nevzhliadol nijaký zákonný dôvod, pre ktorý by nemalo byť protestu prokurátora vyhovené. Vzhľadom na uvedené krajský súd považoval námietky žalobcu v žalobe za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a z týchto dôvodov žalobu zamietol. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne včas odvolanie, v ktorom namietal, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a tiež krajskému súdu vyčítal, že na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, vzhľadom k čomu je podľa žalobcu daný odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ a d/ O.s.p.

Uviedol, že výsledkom nesprávneho právneho posúdenia súdu prvého stupňa je de facto nepreskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného, t.j. že súd sa nezaoberal v potrebnom rozsahu meritom veci. Za nesprávny považoval názor krajského súdu, že rozhodnutím Správy katastra Martin č. 519/2004 zo dňa 05. mája 2004 došlo k zmene práv žalobcu, pričom proti tomuto rozhodnutiu žalobca riadny opravný prostriedok nepodal, čoho

dôsledkom bolo zamietnutie žaloby v tomto konaní. Podľa žalobcu tým došlo k vydaniu nesprávneho rozhodnutia prvostupňovým súdom.

Zdôraznil, že napadnutý rozsudok krajského súdu považuje za nepreskúmateľný, nakoľko neobsahuje riadne odôvodnenie, v čom považuje protest prokurátora za opodstatnený, neuvádza žiaden zákonný a ani iný dôvod, pre ktorý pokladá napadnuté rozhodnutie žalovaného za správne, hoci v tomto smere vzniesol žalobca podanou žalobou námietky.

Poukázal na skutočnosť, že žalobca podal dňa 04. júna 2006 návrh na povolenie vkladu vlastníckeho práva k pozemku parc. č. N.K.K. – lesný pozemok o výmere 237 m², k.ú. M., ku ktorému pozemku bol pôvodný návrh na vklad zamietnutý rozhodnutím Správy katastra Martin zo dňa 05. mája 2004, pričom na základe návrhu zo dňa 04. júna 2006 Správa katastra Martin povolila rozhodnutím č. V 4095/06 zo dňa 29. novembra 2006 vklad vlastníckeho práva žalobcu k predmetnému pozemku. Protest prokurátora bol podaný proti rozhodnutiu správy katastra zo dňa 29. novembra 2006 č. V 4095/06 a nie proti rozhodnutiu č. 519/04 zo dňa 05. mája 2004, pričom k zmene práv žalobcu došlo oboma týmito rozhodnutiami. Dodal, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, z akého dôvodu sa súd prvého stupňa nezaoberal rozhodnutím Správy katastra Martin zo dňa 29. novembra 2006, napadnutého protestom prokurátora, na základe ktorého žalovaný vydal rozhodnutie, ktorým bol žalobca ukrátený na svojich právach. Žalobca uzavrel kúpnu zmluvu na pozemok parc. č. K. – lesný pozemok o výmere 237 m² so spoločnosťou L. M. H., s.r.o., riadne zaplatil kúpnu cenu a splnil voči nej všetky povinnosti z tejto zmluvy, napriek ktorej skutočnosti sa spoločnosť L. M. H., s.r.o. začala prostredníctvom podnetu na podanie protestu prokurátora domáhať nezákonnosti rozhodnutia o povolení vkladu. Týmto spôsobom sa uvádzaná spoločnosť stala opäť vlastníkom pozemku, ktorý predala žalobcovi, bez vrátenia kúpnej ceny a bez odstúpenia od predmetnej zmluvy. Vo vzťahu k uvedenému sa protest prokurátora žalobcovi javil ako nedôvodný a teda aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo vyhovené tomuto protestu ako nezákonné a nesprávne. Preto podľa názoru žalobcu neobstojí ani záver krajského súdu o tom, že námietky vznesené v žalobe sú nedôvodné a nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci. Doplnil, že bolo právom žalobcu podať riadny opravný prostriedok voči rozhodnutiu Správy katastra Martin zo dňa 05. mája 2004, a teda nerealizácia

tohto práva nemôže byť prekážkou pre riadne preskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného. Mal za to, že nielen súd v tomto konaní, ale i žalovaný a pred ním aj prokurátor podávajúci protest, neskúmali oprávnenie spoločnosti L. M. H., s.r.o. podať podnet na protest prokurátora a taktiež ani práva a oprávnené záujmy žalobcu, ktorý dobromyseľne nadobudol vlastnícke právo k pozemku parc. č. X.K. – lesný pozemok o výmere 237 m².

Ďalej uviedol, že Správa katastra Martin v konaní o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností vedenom pod č. V 519/2004, vklad vlastníckeho práva bez riadneho zistenia skutkového stavu veci čiastočne zamietla, nakoľko predmetom kúpnej zmluvy zo dňa 15. januára 2004 bol okrem iného aj prevod vlastníckeho práva k novovzniknutému pozemku parc. č. X.C.K. lesný pozemok o výmere 237 m², ktorý vznikol na základe geometrického plánu z pozemku parc. č. N.K. evidovaného na LV č. X.,k.ú. M., pričom novovzniknutý pozemok mal výmeru menšiu ako bola zákonná požiadavka vyplývajúca zo zásady zákazu drobenia lesných pozemkov nachádzajúcich sa mimo zastavaného územia obce. Predmetom konania o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, vedeného pod č. V 4095/2006 bol síce ten istý pozemok, ku ktorému bol vklad vlastníckeho práva v konaní vedenom správou katastra pod č. V 519/2004 už raz zamietnutý, avšak prílohou konania o návrhu na vklad pod č. V 4095/2006 bolo vyjadrenie Útvaru hlavného architekta Mesta Martin č. ÚHAM/1149/2006/039-Du zo dňa 21. júla k funkcii pozemku parc. č. N., lesný pozemok o výmere 31282 m², k.ú. M., ktoré vychádzalo z uznesenia Mestského zastupiteľstva v Martine č. 26/03 zo dňa 20. februára 2003, ktorým bol schválený „Územný plán sídelného útvaru Martin – dielčia zmena č. 1“, pričom jeho záväzné časti boli vyhlásené všeobecne záväzným nariadením Mesta Martin č. 38/03, a predložením ktorého bol nedostatok spočívajúci v obmedzení predávajúceho nakladať s prevádzanou nehnuteľnosťou, v konaní správy katastra o návrhu na vklad vedenom pod č. V 4095/2006, odstránený. Vyjadril názor, že rozhodnutím Správy katastra Martin č. V 4095/2006 zo dňa 29. novembra 2006 sa len odstránil predchádzajúci protiprávny stav založený rozhodnutím č. V 519/2004 zo dňa 05. mája 2004 a teda protest prokurátora bol absolútne neodôvodnený.

Z vyššie uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S 22/2008-51 zo dňa 10. júla 2009 zmenil a žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného k náhrade trov konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že Správa katastra Martin návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností k pozemku parc. č. X., lesný pozemok o výmere 237 m², k.ú. M. v prospech žalobcu v konaní vedenom pod č. V-519/2004 zamietla z dôvodov uvedených v § 31 ods. 1 katastrálneho zákona, a preto mala Správa katastra Martin v novom konaní o povolení vkladu práva do katastra nehnuteľností vedenom pod č. V-4095/2006 na základe tej istej zmluvy, ktorá bola predmetom katastrálneho konania č. V-519/2004, konanie zastaviť. Zdôraznil, že ustanovenie § 31b písm. c/ katastrálneho zákona je kogentné a jednoznačné. Ohľadom vyjadrenia Útvaru hlavného architekta Mesta Martin č. ÚHAM/1149/2006/039-Du zo dňa 21. júla 2006 vyslovil nesúhlas s názorom žalobcu, že takúto listinu nemožno považovať za listinu preukazujúcu prelomenie zásady zákazu drobenia v zmysle zákona NR SR č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom, keď v danom vyjadrení sa uvádza, že v roku 2002 bol spracovaný a uznesením Mestského zastupiteľstva v Martine č. 26/03 zo dňa 20. februára 2003 schválený „Územný plán sídelného útvaru Martin – dielčia zmena č. 1“, pričom jeho záväzné časti boli vyhlásené všeobecne záväzným nariadením Mesta Martin č. 38/03. Súčasne sa v ňom uvádza, že pozemok parc. č. X., lesný pozemok o výmere 31282 m², k.ú. M. je súčasťou strediska horského turizmu, turistiky a zimných športov. Doplnil, že z vyjadrenia Útvaru hlavného architekta Mesta Martin č. ÚHAM/1052/2007/042/Šot zo dňa 18. júla 2007 vyplýva, že pozemok parc. č. X., lesný pozemok o výmere 237 m² patrí k stavbe, postavenej na pozemku parc. č. X., k.ú. M., teda k stavbe so súp. č. X. a môže slúžiť na rozšírenie jestvujúcej stavby v súlade s podmienkami danými Územným plánom sídelného útvaru Martin, dielčia zmena č. 1. Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že predmetné vyjadrenie je v súlade s § 24 zákona o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom, keď citované ustanovenie bližšie neupravuje, akým spôsobom je potrebné existenciu dôvodov v ňom uvedených preukázať, akými potvrdeniami resp. vyjadreniami, preto táto skutočnosť ostáva na posúdení správneho orgánu.

Ďalej uviedol, že v danom prípade nebola splnená základná podmienka ustanovená v § 244 ods. 3 O.s.p., a to že musí ísť o rozhodnutie správneho orgánu vydané v správnom konaní, ktoré zakladá mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti žalobcu, alebo ktorými môžu byť práva právom chránené záujmy alebo povinnosti žalobcu dotknuté. Mal za to, že rozhodnutím žalovaného nebol žalobca priamo ukrátený na svojich právach, pretože vyhovením protestu prokurátora a zrušením rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu sa vec vrátila do štádia, kedy bude prvostupňový orgán opätovne rozhodovať o návrhu na vklad a až takéto rozhodnutie je spôsobilé vyvolať zákonom predpokladané účinky s priamym dosahom na práva alebo povinnosti žalobcu, ktoré podlieha preskúmvaniu v súlade s § 244 a nasl. O.s.p.

Ohľadom odvolacej námietky spočívajúcej v tvrdení, že spoločnosť L. M. H., s.r.o. sa opäť stala vlastníkom pozemku, ktorý predala žalobcovi bez toho, aby vrátila kúpnu cenu uviedol, že takéto konanie zo strany spoločnosti L. M. H., s.r.o. možno považovať za bezdôvodné obohatenie, ktoré však musí byť dokázané pred príslušným súdom v inom konaní a nie v konaní o preskúvanie zákonnosti rozhodnutia č. LPO-5588/2007/SI zo dňa 31. decembra 2007. V zmysle vyššie uvedeného žiadal rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 4S 22/2008-51 zo dňa 10. júla 2009 potvrdiť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť.

V správnom súdnictve preskúmvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu

ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou súdu v správnom súdnictve je preskúmať zákonnosť postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy.

Súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutie a postup orgánu verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (t.j. v medziach žaloby). Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Z obsahu spisového materiálu mal odvolací súd za preukázané, že rozhodnutím žalovaného správneho orgánu č. LPO – 5588/2007/SI zo dňa 31. decembra 2007 bolo zmenené rozhodnutie Katastrálneho úradu v Žiline č. Vo-8/2007-Ka /Pd/ zo dňa 18. júla 2007 tak, že bolo vyhovené protestu prokurátora Okresnej prokuratúry Martin č. Pd 5/07 zo dňa 23. marca 2007 podanom proti rozhodnutiu Správy katastra Martin č. V-4095/2006 zo dňa 29. novembra 2006. Dôvodom bola tá skutočnosť, že Správa katastra Martin návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností k pozemku parc. č. X., lesný pozemok o výmere 237 m², k.ú. M., v prospech L. F. (žalobcu) v konaní vedenom pod č. V-519/2004 zamietla, a to z dôvodov uvedených v § 31 ods. 1 katastrálneho zákona. Správa katastra Martin v novom konaní o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností vedenom pod č. V-4095/2006 na základe tej istej zmluvy, ktorá bola predmetom katastrálneho konania č. V-519/2004 mala preto konanie zastaviť. Žalovaný zdôraznil, že ust. § 31b písm. c/ katastrálneho zákona je kogentné a jednoznačné.

Protest prokurátora je v zmysle § 21 ods. 2 písm. a/ zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre (ďalej len „zákon o prokuratúre“) právnym prostriedkom, ktorým prokurátor

vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy.

V zmysle § 22 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor je oprávnený podať protest proti a/ všeobecne záväznému právnemu predpisu vydanému orgánom verejnej správy, b/ opatreniu, c/ rozhodnutiu, ktorými bol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis.

Konanie o proteste prokurátora je osobitné konanie, v ktorom sa rozhoduje, či všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným orgánom verejnej správy, opatrením alebo rozhodnutím, bol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis. Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie o proteste prokurátora sa primerane vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (§ 24 ods. 1, 2 zákona o prokuratúre).

Pravidlá postupu týkajúce sa konania o proteste prokurátora sú upravené v §§ 22 až 27 zákona o prokuratúre, ale aj v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov oddiele 4 štvrtej časti označenej ako „Preskúmanie rozhodnutí“, konkrétne v ustanovení § 69.

Inštitút protestu prokurátora ako jeden zo špecifických prostriedkov dozoru prokuratúry slúži predovšetkým na nápravu nezákonných rozhodnutí orgánov verejnej správy - na odstraňovanie právnych pochybení, ktoré vznikli v príslušnom konaní. V rámci tohto dozoru prokuratúra uplatňuje svoju pôsobnosť vo vzťahu k orgánom verejnej správy tým, že podaním protestu prokurátora možno vyvolať preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu (ale nie priamo jeho zmenu alebo zrušenie), a preto presné zistenie a špecifikovanie dôvodov pre vyhovie protestu prokurátora je nevyhnutným predpokladom pre vydanie rozhodnutia.

Súd je oprávnený v rámci žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu skúmať, či správny orgán rešpektoval zákonné predpoklady na vyhovie protestu prokurátora ustanovené zákonom, a či jeho rozhodnutie vychádzalo zo skutkových dôvodov.

Súd je garantom dodržiavania zákonnosti správnym orgánom. Rešpektovanie princípov zákonnosti musí vyjadriť v rozhodnutí, ktoré je výsledkom preskúmania rozhodnutia správneho orgánu o proteste prokurátora tak, aby jeho rozhodnutie bolo preskúmateľné v konaní pred odvolacím súdom. Základným predpokladom takejto preskúmateľnosti je dostatok dôvodov, ich jasná formulácia a priradenie týchto dôvodov ku konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci.

V konaní o žalobe proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu sa súd riadi dispozičnou zásadou, ktorej vykonaním je ustanovenie § 249 ods. 2 O.s.p. ukladajúce žalobcovi povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí podania aj označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napáda, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napáda, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí, a správny súd je potom viazaný rozsahom a dôvodmi uvedenými v žalobe. Činnosť správneho súdu je ohraničená takto vymedzeným rámcom a súd sa musí obmedziť na skúmanie napadnutého rozhodnutia len v tomto smere, ak však nejde o vadu, na ktorú musí prihliadnuť z úradnej povinnosti (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

V prejednávanom prípade sa krajský súd dostatočne a vyčerpávajúcim spôsobom nevysporiadal s námietkami, ktoré uplatnil žalobca vo svojej žalobe, dokonca na ne v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nereagoval stotožniac sa iba s odôvodnením preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu. Takýmto postupom súdu bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva.

Procesným právom účastníka je i právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. totiž znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, III. ÚS 153/07).

Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutie správneho orgánu vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Aj keď s ohľadom na judikatúru ESLP nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania, súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nie len odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudok ESLP R. T. proti Š. z 9.12.1994).

Nakoľko v prejednávanom prípade nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa zrejmé, akými úvahami sa súd riadil pri utváraní záveru o skutkovom stave, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu žalobcu v žalobe a prečo považuje námietky žalobcu za neopodstatnené, je nutné považovať takýto rozsudok za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, nedávajúci dostatočné záruky pre to, že nebol vydaný spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto musel napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 vetou druhou O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.).

V ďalšom konaní krajský súd prejedná vec znova v medziach podanej žaloby s prihliadnutím aj na dôvody odvolania, dôsledne sa vysporiada so všetkými námietkami žalobcu a znova o nej rozhodne a svoje rozhodnutie riadne odôvodní.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. decembra 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc. v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská